

La vida del periodista de comarques

He de confessar que quan se'm va demanar un estudi de la precarietat laboral, de la situació que viuen els periodistes a Tarragona, com a mal endèmic de la professió en general, vaig pensar que el millor era exposar les dades, fredes, exemptes de l'apassionament que em provoca parlar d'una situació que jo mateixa pateixo. La meua sorpresa és que aquestes dades no existeixen, si no són en un global percentual elaborat pel Col·legi de Periodistes entre els col·legiats que no reflecteix, ni de lluny, les diferents situacions que les empreses aprofiten per explotar els periodistes. Perquè són nombroses i "variopintes". Hi ha els periodistes que pertanyen a la plantilla de manera encoberta, que s'han de pagar els autònoms. Hi ha els que han de pagar les despeses que els genera treballar amb un sou tercermundista; els que fan horaris de 13 hores per un sou miserable, els fotògrafs que veuen publicades les seves fotos una i altre vegada sense cobrar-les, els retalls de personal on l'acomiatat no pot ni recórrer als jutjats, els que treballen amb contracte de pràctiques exercint tasques de redactors... Segons el Llibre Blanc elaborat pel col·legi, 4 de cada 10 periodistes pateixen precarietat laboral i conclou que, a partir dels 45 anys els periodistes abandonen la professió.

Són moltes les situacions i poques les solucions. Però n'hi ha. Des de denunciar la major estafa a la Hisenda Pública per part dels mitjans de comunicació a exigir que el Col·legi de Periodistes defensi la professió, és a dir, a tots aquells que treballen, estiguin col·legiats o no. És totalment inútil un col·legi professional que no vetlla pels seus professionals. De moment, és tan sols un club de selectes en el qual, durant un temps limitat, es van colar professionals sense titulació universitària. Aquesta manera d'actuar crea situacions de greuge comparatiu, poc justificables des de les presidències del Col·legi, que deixa, de nou, tot el col·lectiu indefens. Cal comparar, encara que sigui odiós, amb altres col·lectius agrupats en un organisme similar. Parlem d'arquitectes, metges, advocats, enginyers. No poden treballar si no estan col·legiats, el col·legi determina els honoraris en casos de feines esporàdiques, i actua de manera corporativa en problemes sectorials. En certa ocasió vaig adreçar-me al col·legi per preguntar quan havia de cobrar l'hora o el foli en un treball puntual. Ningú em va saber donar raó, així que vaig calcular des de el que cobra una senyora de la neteja i la meua sogra per una classe de piano. I ara que dic això, em recordo d'una excel·lent professional que va abandonar el periodisme per fer classes de música, on cobrava un sou digne amb un horari humà. Va abandonar després de queixar-se molt d'una situació laboral com a corresponal a l'agència EFE que ni s'ha resolt ni té visos de fer-ho.

No puc negar que sóc pessimista. Aviat hi haurà eleccions al deganat i presidències territorials del col·legi i mantinc que es tracta d'un càrrec ornamental que alguns professionals es plantegen com una fita de prestigi social. Em cau la cara de vergonya de saber que aquells que exerceixen càrrecs col·legials, toleren abusos laborals des de les mateixes empreses en les quals treballen. Serà impossible defensar els drets dels professionals de la informació des del col·legi si no inclou tots els que malviuen d'ella. És el moment en que sindicats de periodistes i col·legis tinguin un objectiu comú:

eradicar la precarietat laboral per una vida i informació dignes, sense discriminacions.

Ja sé que no descobreixo la sopa d'all, però la precarietat laboral fa de nosaltres professionals dolents

Salud Muñoz